

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. No. 22.

Tolvte Session.

Sde Møde.

Torsdagen den 11te October Kl. 1.

(Fortsat.)

Thune (fortsat): Hvad angaaer Forskjellen mellem Indkomstskatten og den tidligere Hjælpekat, da er det jo den, at man som der ogsaa er udtalt i Motiverne, saa meget som muligt vil undgaae Vilkaarlighed; men naar det er Tilfældet, da maa man see at binde denne Indtægtskat til saa mange faste Regler som muligt, og jeg troer rigtignok, at der, foruden den fastsatte Skala, om hvis Rigtighed jeg ikke skal udtale mig, burde fastsættes en anden Skala, hvorved det kom i Betragtning, hvormange Børn en Familiefader har at forsyge — hvis man overhovedet mener, at det er rigtigt at beholde disse Skalaer, og man ikke troer, at man meget bedre vilde ramme det Rette ved aldeles at lade dem bortfalde; men skulle vi beholde Skalaen, skulle vi tage de Hensyn, der allerede ere tagne, om en Mand har lidt Mere eller Mindre i Indtægt, da troer jeg ogsaa det er fuldkommen rigtigt at tage Hensyn til, hvor stor Familie en Mand har at forsyge, thi man maa dog indrømme, at en ugift Mand, der har 2000 Rd. om Aaret at leve af, har 5 Gange mere at leve af, end den, der har 2,000 Rd. om Aaret og har Kone og 12 Børn at forsyge, og naar vi gaar ned til den, der har en Indtægt af 400 Rd., der, ialtfald naar han er Familiefader, snarere befinder sig paa Grændsen af Fattigdommen og Forsørgelsesberettigelsen, end at

han er istand til at svare nogenformelst Skat, da troer jeg, dette Hensyn maa komme saameget mere i Betragtning. — Hvad Selvangivelsen til Skat angaaer, da indseer jeg fuldkommen, hvor særdeles vigtigt det er saa meget som muligt at opmuntre dertil, og jeg seer ogsaa, at denne Lov sætter en høj Præmie derpaa, idet den siger, at enhver Skatansættelse, som ikke er selvangiven, kunne Medborgerne faae Leilighed til at bedømme Rigtigheden af. Ethvert Skattebeløb, som ikke er selvangivet, bliver offentliggjort, men derimod de Skatter, som ere selvangivne, faaer Ingen at vide; Beløbet bliver opkrævet med en samlet rund Sum. Dette er en stor Priis og Belønning, der udloves for denne Selvangivelse, og jeg troer, at det er fuldkommen rigtigt, da det er af Rigtighed at faae Angivelserne saa nøjagtige som muligt. Hvori jeg imidlertid troer, at Loven i denne Henseende feiler, er, naar den vil gjøre Angivelsen til Gjenstand for Ed; jeg troer, at man maa indskrænke sig til — som i andre Retssforhold — navnlig med Hensyn til Toldafgifter, at enhver Erklæring om, hvad Indtægten er, maa afgives paa en Mand's Borgere eller, saaledes som efter Toldanordningen, paa Tro og Love, og jeg troer, at hvad en Mand angiver ved sin Borgere, bør staae til Troende; jeg mener derfor, at man feiler, naar man vil blande Eden ind i disse Forhold. Eden er noget af det Allersjælligste for Menneket, som man ikke bør røre ved, uden hvor det er høist nødvendigt, og det er ikke nødvendigt her. Det Høieste, man kan risikere ved ikke at bringe Eden i Anvendelse, er, at En eller Anden maaffee kommer til at